

hører fra venstrefløj; enten er det Greve Kommunes kloaknet, der er under skarpt angreb af VOK-flertallet, eller også er det kloden, der er ved at gå under. Og man sammenligner med de fem forbandede år.

Det er godt nok trist, særlig henset til at man faktisk har stemt for det forlig, vi blev enige om den 21. februar. Hvis man bliver så trist af at stemme for et forlig, tør jeg da slet ikke tænke på, hvordan det er, hvis man stemmer imod et forlig.

Vi har fået en, synes jeg, spændende redegørelse fra klima- og energiministeren om de initiativer, som man har taget, og de planer, som man lægger for årene frem for dansk energipolitik. Og der er en lang række områder, hvor jeg og Dansk Folkeparti må erklære os fuldstændig enige med regeringen.

For det første tror jeg, det er meget, meget væsentligt at slå fast, at energipolitik ikke længere handler om, hvorvidt vi har spænding i stikkontakterne, eller om vi har varme i varmerørene, energipolitik handler i stadig stigende grad også om magtpolitik. Det er ikke mere end et par måneder siden, at det kom frem, at den tidligere russiske præsident Vladimir Putins doktordisputats rent faktisk hedder: Energipolitik er magt.

Det er så evident, og vi ser det i øjeblikket i Østeuropa, hvor Rusland via Ukraine, Georgien og også igennem EU forsøger at gennemtrumfe og dominere sine interesser. Men vi ser det jo i særdeleshed også i det stadig mere og mere ustabile Mellemøsten, hvor despoter og folk, der overhovedet ingen respekt har for menneskerettighederne, men kun for sig selv og deres bizarre religiøse følelser, altså har en meget, meget afgørende indflydelse på vores energiforsyning og dermed på vores økonomi.

Det er selvsagt helt uacceptabelt, og derfor er det for os i Dansk Folkeparti et kerneområde i energipolitikken at sikre mere uafhængighed. Vi vil ikke være afhængige af folk, som kan finde på at sætte ambassader i brand, fordi man kommer til at tegne en bestemt profet. Vi vil ikke være afhængige af folk, der går ind for stening. Og vi vil ikke være afhængige af en region i et sådant omfang, som vi er i dag, der fuldstændig mangler demokrati og almindelige fundamentale frihedsrettigheder.

Derfor er det afgørende for os, at vi arbejder os langsomt hen imod større uafhængighed, og det har jeg forstået at der trods alt er en vis enighed om. Derfor kan jeg også undre mig over

den, synes jeg, noget ugennemtænkte modstand imod aftalen mellem ikke bare Dansk Folkeparti og regeringen, men faktisk også Ny Alliance, om at ophæve brændselsrestriktionerne på de centrale kraft-varme-værker.

Sagen er jo, at alle, der har en nogenlunde nøgtern tilgang, nej, der har jeg nok indskrevet for få, men alle, der har en eller anden tilgang til klimapolitikken og energipolitikken, ved, at vi ikke i nær fremtid – og nok heller ikke i en ikke så nær fremtid – bliver uafhængige af kul. Kul er en helt afgørende energiforsyning, en helt afgørende energikilde, særlig henset til, som det også fremgår af redegørelsen her, at vi jo altså i hvert fald i Danmark har en for nedadgående olieproduktion.

Derfor er det kun sund logik, at man sikrer, at det kul, som vi trods alt og uvægerlig skal brænde af, bliver brændt af på de værker, hvor vi får mest mulig energi for 1 t kul. Det giver ikke mening at sige, at vi ikke i Danmark vil brænde kul af, for så bliver alt kullet bare brændt af på de østeuropæiske værker og på de andre europæiske værker, hvor vi får mindre energi.

Hvis man har en bekymring for CO₂-udslippet og har en bekymring for partikeldannelsen og alle de andre skadelige effekter, der er ved at afbrænde kul, så må man altså ud fra sådan en almindelig rationel tænkning også gå ind for, at produktionen af energi via kul sker de steder, hvor vi får mest mulig energi for et afbrændt ton kul.

Helt grundlæggende tror jeg man må sige om de muligheder, vi i dag har for at få en mere uafhængig energiproduktion, en energipolitik og en energiforsyning, som ikke er afhængig af den muslimske verden, at de alternativer, vi kender i dag, nok er anvendelige, men ikke langtidsholdbare, de er ikke langtidsbæredygtige. Og det ser vi jo bare ved at kigge på PSO-regnskabet, altså regnskabet over alt det, som vi er nødt til at støtte, vindmøller, biogas, biomasse, termisk energi, bølgeenergi, solceller osv. – alt, hvad vi har, skal have støtte for at kunne overleve.

Kl. 16:13

Det er selvfølgelig godt, at man i en periode vælger at subsidiere noget, sådan at vi kan få en teknologi i gang, men vi må bare aldrig nogen sinde glemme, at formålet med at støtte ikke må være at være der, hvor vi er i dag. Formålet må uvægerlig være, at man på sigt arbejder sig hen imod, at også de vedvarende energikilder bliver konkurrencedygtige. Og særlig i en tid, hvor en tønde olie er helt oppe på omkring 130 US dol-